

AT BÆRE EN BYRDE

“Ingen byrde må stoppe dig. Ingen byrde må være så tung at bære, at den bremser dig i din udvikling. Ingen har retten til at give dig den slags byrder.”

Af Mie Nielsen | Illustration A. Kaiser

Helles tankerække var stoppet op ved de sætninger hendes farmor engang for mange år siden havde givet hende. Farmor havde været en dejlig, varm og meget nobel kvinde. Moralen var i højsædet, og det var altid den hun handlede ud fra. Dog havde der altid været plads til omsorgen, hvilket de tre sætninger også vidnede om. Siden hendes død havde hun i høj grad været Helles støtte. Når noget var svært, så tænkte hun tilbage på farmoderen og forestillede sig hvad hun ville have sagt, der kunne gøre tingene lettere.

Helle sukkede lettere opgivende og rynkede panden. Tit var det bare så meget lettere sagt end gjort! Hvordan kunne det være, at hun på den ene side var så optaget af det her, at det fik hende til at mærke lysten efter at dele det med andre, og hun så på den anden side oplevede præcis den byrde det var ikke at kunne dele?!

Det hændte oftere og oftere, at hun følte et ubehændigt behov for at fortælle sine veninder om Jan. Hun ville så gerne kunne dele det han gjorde ved hende, måden han havde forandret hendes liv på og de fantastiske gode oplevelser de havde sammen, men hun kunne ikke.

Det var et lukket land, forbudt område, grænselandet. De var jo ikke kærestere, men Herre og tøs. Der var da ganske vist tale om varme følelser, men ikke om forelskelse eller kærlighed. Helle havde ingen planer om at flytte sammen med Jan, som for øvrigt også var lykkelig gift. Deres forhold var baseret på sex og underkastelse, leg og tilladelse til at eksperimentere med fantasier og grænser. Det kunne lyde banalt, men det bragte så mange følelser frem i hen-

de, følelser hun ikke anede hun rummede. Der var både lysten, men også glæden og spændingen. Som når han havde bundet hendes arme og ben fast til korsets hårde flade og blindfoldet hende. Det magiske øjeblik der opstod, når alle andre indtryk end lydene og følesansen var udelukket. Den kriblende, dirrende spænding der kunne gøre hende sanseløs af begær efter ham, fordi hun aldrig vidste hvad det næste ville være han fandt på.

Hun var jo heller ikke den samme mere. Ikke efter at hun var blevet hans. Selv om deres leg var begrænset, så var de i tæt kontakt med hinanden via mail, telefon og sms. Han vidste altid nøjagtigt hvad hun lavede, og han krydrede ofte hendes hverdag med opgaver, som hun skulle udføre og melde tilbage på.

Howdan får man lige sagt det til sine kolleger under morgenkaffen?

”Jeg er tilbage om et øjeblik! Min Herre har lige sendt mig en sms, der siger jeg skal gå ud på toilettet og onanere til stregen, men jeg må ikke komme!”

Helle slog en lille latter op, nej der var sikkert mange der ville få kaffen i den gale hals. Det noble, nydelige, småborgerlige advokatkontor var ikke gearret til den slags udtalelser. Omvendt måtte der jo bare være mange der havde det ligesom hun selv? Det skulle man da mene, ikke sandt?

Tankevækkende så svært livet kunne være. Selvfølgelig havde hun mødt et par kvinder i logen, som hun talte godt med. De var vigtige støtter for hende, fordi hun kunne dele sine inderste tanker med ligesindede. Men fortielsen, det at skulle skamme sig

over at have den lyst – det kunne drive hende til vanvid! Det var jo ikke sådan at forstå, at hun havde lyst til at krænge sit sexliv ud til alle og enhver, slet ikke. Blot ville hun gerne have muligheden for at sige:

”Jeg er Jans tøs og jeg er stolt over at være det! Han er en pragtfuld Herre!”

Helle kiggede ned i den halvtomme kaffekop, hun havde mellem hænderne, og rystede opgivende på hovedet. Irritationen tog atter over og hun satte den hårdt fra sig, rejste sig brat og gik rundt i den lille lejlighed med vrede skridt. Hun savnede, at kunne dele ham med sine omgivelser. For eksempel at hun kunne tage ham med som sin ledsager til en fest. At det ikke kun skulle være sex der forbandt dem, men at der kunne være plads til andet også.

Det var nu ikke det eneste problem hun havde. Der var så mange andre aspekter, som det havde indflydelse på. Skam og skyldfølelse var også en del af det. Både overfor Jans kone og overfor hendes egen moral. Hun vidste, at Jans kone ikke var informeret om deres forhold, og det nagede hende tit. Selvfølgelig var det ikke hendes problem, det var jo hans valg, men igen – hun var en del af det.

Tingene blev bare tit problematiske. Som nu dengang Jan havde sendt hende ud for at købe halsbånd og reb til brug ved bondage. Først havde hun stejlet, det ville hun bare ikke! Men han havde givet hende udførlige instrukser om navn, fabrikat og størrelse og hun havde indvilliget. Hvor svært kunne det være?

Der lå både en dyrehandel og en sejlsportsbutik i den nærmeste storby, og han havde jo ret i, at det ville være lettere for hende end for ham, der skulle køre væsentligt længere.

Da dagen oprandt hvor hun alligevel havde et ærinde i byen, svingede hun vejen forbi sejlsportsbutikken og gik ind med oprejst pande. Hun havde set ekspedienten, en midaldrende mand, direkte i øjnene og havde med klar stemme sagt:

”Goddag! Jeg skal bruge 20 meter Sika reb, 6 mm i tykkelsen!”

Til hendes store rædsel havde han kigget undrende på hende, mens han forklarede, at han ikke kendte den type reb. Hvad hun skulle bruge det til? Rødmen var skudt op i hendes kinder og hendes mund blev helt tør. Panikken havde grebet hende og forvildet stirrede hun rundt i butikken, mens hendes hjerner arbejdede på højtryk efter et passende svar. Hun kunne ikke fortælle ham sandheden! Hun fik frem-

stammet en ynkelig forklaring om at hun bare var sendt i byen og havde kigget desperat på ham.

Han købte den ikke, hendes forklaring, men havde taget hende med ned til afdelingen med reb og havde fremvist flere andre typer. Helle var desperationsrand nær, hvordan skulle hun kunne sikre sig at de var bløde nok og at de kunne vaskes? Tøven fik hun spurgt om hun lige måtte røre og panderynkende gav han hende lov, alt imens han igen spurgte om hvad det skulle bruges til? Helle blev næsten vred. Hun følte, at han kunne gennemskue hende, og at han godt vidste besked. Hvorfor skulle det være sådan et tabu? Hvorfor kunne man ikke bare stå frem og sige: Ja, jeg er til SM, har du et problem med det?!

Det ville med garanti lukke munden på ham, men hun vovede ikke. Skyld og skam gik hånd i hånd med at være en del af det sorte univers. Hun fik i stedet fremsat sine spørgsmål om hvorvidt det kunne vaskes? Jan havde sagt, at Sika reb ville blive betydelig mere blødt efter en gang vask. Endelig forbarmede ekspedienten sig, og han påbegyndte en længere udredning om at sejlerne da tit vaskede deres reb, så det kunne vedkommende, som hun købte rebet for, vel også gøre? Han var endda så venlig, at komme med praktiske råd til hvordan hun kunne forebygge vaskemaskineskader ved at putte rebet ind i et dyne-

betræk inden og hælde godt med skyllemiddel på, så ville det blive ekstra blødt. Det sidste blev sagt med et lidt slesk smil og Helle kunne være sunket i jorden. Hun hadede det her!

Da hun endelig var tumlet ud af butikken svor hun på, at det var sidste gang han fik hende overtalt til den slags indkøb. Men rædslerne var ikke forbi. Hun skulle forbi dyrehandleren og købe et halsbånd. Jan havde instrueret hende i, at det skulle være samme størrelse som til en rottweiler, det ville passe hendes hals også. Helle tænkte ved sig selv at denne opgave ikke kunne gå galt, herregud – et halsbånd kan enhver jo købe! Under alle omstændigheder kunne det ikke blive værre end oplevelsen i sejlsportsbutikken, og igen tog hun fejl!

Det begyndte ellers så godt. Hun valgte en noget anden teknik denne gang og marcherede direkte ind i butikken, hen til skranken og fremsatte sit ærinde.

”Jeg skal købe en gave, et halsbånd til en Rottweiler, har du det?”

A. Kaiser

Ekspedienten havde venligt nikket og fortalte straks om alle de modeller der fandtes, om det skulle være af læder? Helle havde rynket panden, det kom jo an på prisen og blødheden! Han fremviste beredvilligt de forskellige modeller, inklusive dem i den dyre ende, der var dekorerede. Helle rynkede på næsen ved synet af de mange nitter og små dyremotiver. Det ville hun ikke gå med! Hun var omhyggelig med at føle sig frem, mærkede på blødheden og bøjeligheden. Og så gik det atter galt! Han kiggede pludselig så underligt på hende og sagde med en slet skjult ironi.

”Kom med herved bagved – der gemmer jeg de virkelige bløde!”

Helle rødmede straks og fulgte tøvende med ham. Det her var bare for meget! Var det så åbenlyst at hun var til SM? Og hvad var det han ville vise hende? Nervøsiteten bredte sig, men hun måtte sige til hans forsvar at han havde nogle bløde halsbånd. Hvis han bare ikke skulle demonstrere så tydeligt hvor meget de kunne spændes ind! Og hvor feminine de var –

for at understrege fandt han et tyndt læderhalsbånd og viste hende med store bevægelser hvor lille det kunne blive og forklarede hvordan man kunne lave ekstra huller.

Helle rødmede dybt og forsøgte af alt magt at fastholde facaden.

”Ja, nu er det jo til en Rottweiler – så jeg tager det brede! Den er jo stor - sådan en hund!”

Han havde sendt hende et frækt smil og spurgt om han skulle pakke gaven ind. Hun havde afslået hans tilbud og var kommet med en forklaring om, at hun havde flere småting der skulle med! Alt der talte var at komme ud af den butik, og helst så hurtigt som muligt!

Bagefter kunne hun selv se komikken, men et eller andet sted irriterede det hende, at man ikke bare kunne være åben om den slags ting. Ingen byrde må stoppe dig! Nej farmor, men det er pokkers svært at kapere!

Det er så enormt svært at skulle skjule og dermed bliver det til en byrde!

Nå! Hun rejste sig og gik ind i soveværelset. Det var ved at være tid til, at hun skulle gøre sig klar til mødet med Jan. Et stille smil bredte sig om hendes læber. Hun savnede ham så frygtelig og de få møder de havde, var dyrebare for hende.

Mødestedet var deres sædvanlige, et hotelværelse i København. De havde kigget efter andre steder, men ingen af dem brød sig om tanken om snuskede kælderlokaler, og Helle forstod godt, at han ikke ville lege hos hende. Ikke når de ikke var kæresten.

Jan var altid så betænksom. Som han havde pointeret, at fandt hun sig en kæreste, så nyttede det ikke noget, at naboerne kunne berette om at mere end én mand havde sin faste gang hos hende.

Hun klædte sig, som han havde ønsket det. Den knælange, sorte nederdel, den hvide skjorte uden Bh, sorte selvsiddende strømper og selvfølgelig ikke trusser. Hun trak de lange, højhælede støvler på, lynede dem og så var hun klar. Hun valgte at tage en sort habitjakke over skjorten, fordi det generede hende at folk kunne se hendes bryster. Hun var godt klar over, at det var et brud på det han havde ønsket, men hun ville hellere tage imod straffen end at føle sig ydmyget under hele turen ind til mødestedet!

Det generede hende ikke at gå trusseløs, folk kunne jo ikke se det og med den kriblen hun havde i maven hver gang hun skulle mødes med ham, så tændte det hende yderligere. Som vanligt mødtes de på en lille restaurant først, hvor de nød en let frokost og hyggesludrede. Også de stunder værdsatte hun. Når legen først var i gang, så var der ikke tid til omsorg og almen snak, og det var lige så vigtigt et aspekt for hende, som selve legen var det.

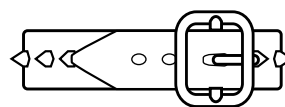
Da de trådte ind på værelset og døren var lukket bag dem, ændrede han karakter. Fra at være den søde, charmerende og meget omsorgsfulde mand blev han til Herren og hun til hans tøs. Nøje inspicerede han hendes påklædning og udseende, fandt mangler og kritisable punkter og hviskede i hendes øre hvad straffen ville blive, hvor mange slag hver enkelt detalje ville koste. Helle stod tavs lyttende og mærkede spændingen, glæden og forventningen ved tanke om den leg der skulle finde sted.

Blot en strøg fra hans finger ned over hendes kind fik hende til at brænde indvendigt. Alt andet omkring hende forsvandt, det var ligegyldigt! Alt der talte i dette øjeblik var, at hun skulle være hans. Han gik hen til sin taske og vendte tilbage med en nihalet pisk.

”Se her, tøs, din Herre har været på indkøb! Jeg synes vi skal lade den få sin debut i dag!”

Helle gyste ved synet. Hidtil havde han kun brugt sin hånd til at slå med, så det var nye tanker for hende at skulle lege med en pisk. Omvendt stoledes hun på ham, og hun vidste, at han kun ville gå til stregen og ikke over. Spørgsmålet var blot, hvor den streg gik, grænselandet var jo svært at definere. Hun kiggede på ham og smilede stille, tilkendegav at han havde lov, at hun tillod det nye stykke legetøj. Han blinkede kortvarigt og bad hende derefter om at klæde sig af. Selv satte han sig i en stol og var blot iagttagere.

Hun gennemførte ritualen som så ofte før, hun vidste jo hvad der tændte ham og hvad der ikke gjorde, og hun gjorde sig stor umage for at give ham det han helst ville have. Da hun var nøgen, rejste han sig, kom over til hende og stillede sig foran hende. Med et lille håndsignal bød han hende om at knæle og hun adlød straks.

Halsbåndet gled på plads og legen var for alvor i gang. Han bandt hende til sengen, således at hun lå på maven og hun smilede forventningsfuldt, da piskens snerte kærtegnende gled ned over hendes ryg. Da det første slag ramte, gav hun et sæt fra sig, det gjorde ondt! Meget mere ondt end når han brugte hånden! Han var meget opmærksom på hendes signaler og tog styrken af slagene.

Hun både nød og brændte. Varmen, der bredte sig, var saliggørende og hans efterfølgende blide strøg med fingerspidserne var en lise for sjælen. Han lod fingrene glide ned mellem hendes ben, fangede hendes klit og bragte hende på kanten til en orgasme. Helle stønnede sin lyst ud i rummet, fastspændt og ude af stand til andet end bare nydende at tage imod. Lige før hun kom stoppede han, det var en del af spillet – det spil, som hun kendte så godt efterhånden.

Atter tog piskeren over og han varmede hendes ryg og balder. Jamrende forsvandt hun over i en anden verden, der hvor nydelse og smerte går hånd i hånd. Tit var han nødt til at stoppe for at hun kunne falde ned igen. Efter lang tid forbarmede han sig, tog hen-

de hårdt og gav hende den længe ventede orgasme. Han komplimenterede hendes flotte, røde røv og de mange striber der prydede hendes ryg. Helle klynkede da han blidt frigjorde hende, og nød den omsorg hvormed han omfavnede hende. Huden brændte, den efterlod ingen tvivl om, at hun havde været hans. Længe lå de tæt og bare nussede og kælede for hinandens kroppe, inden de tog afsked og Helle atter vendte hjem.

Så snart hun var indenfor døren, ringede telefonen.

”Hej Helle, det er mor! Jeg vil lige minde dig om din nieces fødselsdag i morgen og fortælle dig, at den er rykket, så vi skal mødes i svømmehallen i stedet. Jeg glæder mig til at se dig klokken ti!”

Helle stivnede øjeblikkeligt. Svømmehallen?! Det kunne hun bare ikke! Hun var jo glatbarberet og der var de mange striber! Hun ledte desperat efter en brugbar undskyldning, men kunne ikke komme i tanke om nogen, især ikke da hendes mor fortsatte:

”Jeg var først imod det, da der kommer så mange børn, men du er jo livredder, så jeg er helt tryk ved det, så længe du er med i vandet.”

Alle Helles argumenter faldt til jorden og tøvende gav hun efter.

”Er der noget galt, Helle, du lyder så stille?!”

Nervøsiteten var tydelig at spore i moderens stemme og Helle skyndte sig at benægte.

”Nej, nej mor, jeg har det fint, jeg er bare lidt træt!”

Moderen blev beroliget og de talte om løst og fast, inden Helle afsluttede samtalen. Pokkers også! Hun måtte droppe bikinien og finde den gamle bade dragt frem! Hun skyndte sig ind i soveværelset og tog tøjet af, inden hun stillede sig med ryggen mod spejlet. Et gisp undslap hendes læber, da hun fik øje på sit spejlbillede. Tydelige, højrøde striber dækkede hele ryggen og hendes balder glødede om kap med dem! Hvordan skulle hun kunne forklare sig? Rødmen skød op i hendes kinder og hun fik næsten åndenød.

”Rølig Helle – rolig nu! Det løser sig!”

Hun forsøgte at få kroppen under kontrol, men panikken havde fat i hende.

”Ingen byrde må være så tung at bære, at den bremser dig i din udvikling.”

Nej farmor, men kan jeg både og?! Hun kunne fornemme den ældres kvindes ro og faldt langsomt ned igen.

Selvfølgelig var der en udvej. Hun måtte bare tage det roligt, være den sidste der badede og den første oppe af vandet igen. Det skulle nok gå og hun nægtede at vedkende sig skammen! Hun var et voksent individ, der havde ret til at gøre det, som hun fandt som værende rigtigt for sig selv!

Morgendagen oprandt, og Helle mødte op i svømmehallen som aftalt. Hun knugede posen med badetøjet og hilste på familie og venner. Stemningen var høj og løssluppen, børnene glædede sig vildt og hoppede rundt om Helle. Hun måtte uvilkårligt smile, og da de satte i gang ned mod omklædningen, undskyldte hun sig med, at hun lige skulle på toilettet. Hun smuttede ind på et ledigt toilet og satte sig ned på sædet og pustede ud. Rolig nu – en ting af gangen! Hun ventede til alle andre var under bruserne, klædte sig så af og svøbte håndklædet om kroppen.

Heldigvis var baderummet tomt og hun skyndte sig under det varme vand, fik badedragten på og åndede lettet op. Selve fødselsdagen gik uden problemer, og selskabet brød op efter et par timer.

”Kom, vi skal i sauna Moster Helle!”

Hendes lille niece kiggede på hende med store, bedende øjne og Helle måtte modstræbende give efter. Modsat de andre gik hun ikke under bruseren, men fortsatte ud på toilettet hvor hun tog badedragten af og svøbte det store håndklæde om kroppen, inden hun satte kursen mod saunaen. Der var næsten helt fyldt, og hun satte sig på den midterste bænk, mens hun beholdt håndklædet svøbt om sig. Alt tegnede godt, indtil moderen pludselig lænede sig forover og bekymret spurgte:

”Hvad har du dog gjort ved dine skuldre, Helle? Du er jo fuld af røde striber?!”

Helle stivnede.

”Ingen har retten til at give dig den slags byrder.”

Nej, men hvad svarer jeg så? Fortæl mig farmor, hvorfor skal det her være så svært?!

